

CHƯƠNG 18

ông Tôn Ngọc Sương hướng đôi mắt sáng long lanh nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Chàng đã tiến bộ rất nhiều, việc sau này thống soái võ lâm chắc không phải là chuyện khó lắm.

Lãnh Như Băng cả kinh hỏi:

—Cô nương nói gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiện thiếp nói sau này chàng sẽ là Võ lâm Minh chủ.

Lãnh Như Băng cười khổ nói:

—Cô nương lại trêu chọc tại hạ rồi.

Công Tôn Ngọc Sương chột nghiêm nét mặt lại nói:

—Thiếp thân nói hoàn toàn là sự thực, ai đùa với chàng chứ?

Khi nàng cười thì toát ra một vẻ kiều mỹ khó tả, khiến cho người ta không thể không yêu, nhưng khi vừa nghiêm nét mặt, thì lại có một vẻ oai phong khiếp người, khiến người khác không dám xâm hại đến nàng.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài một hơi nói:

—Tạm thời chúng ta không nên nói những chuyện ngoài lề này nữa. Việc bây giờ là phải khám phá được bí mật trong miếu và giải cứu ba thuộc hạ của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên khẽ thở hắt ra nói:

—Có phải thiếp thân lại nổi nóng rồi phải không?

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Không có gì.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thiếp thân luôn luôn nghiêm khắc với bản thân và thuộc hạ, do đó đã quen như vậy rồi, mong Lãnh huynh đừng trách.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đã nặng lời.

Nói đoạn chàng liền dời bước đi đến trước mặt cánh cửa gỗ đóng kín phía bên phải.

Nhưng đột nhiên tiếng gió nổi lên, Công Tôn Ngọc Sương đã đứng trước mặt chàng, đưa tay chặn lại, mỉm cười nói:

—Không thể sơ suất!

Lãnh Như Băng dừng lại, nhưng vẫn thầm nhủ trong lòng: “Bức tượng đó đã không có cơ quan, chẳng lẽ ngòi đây đợi chúng xuất hiện sao?”

Công Tôn Ngọc Sương dường như đọc được tâm ý của chàng, chỉ khẽ cười rồi hỏi:

—Lãnh huynh, huynh có nghĩ qua một chuyện này chưa?

Lãnh Như Băng nghe vậy thì tức giận mắng thầm trong bụng: “Hay thật đấy! Lúc này là lúc nào, đây là nơi nào, người không để ý đến đại địch trước mắt, ngay cả sự sống chết của thuộc hạ cũng không quan tâm mà cứ đi lo nói chuyện đầu đầu.”

Trong lòng chàng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn nói:

—Có chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chúng ta đã gặp phải một kẻ địch có tâm cơ thâm trầm, võ công tuyệt luân.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương nói đến chủ nhân của Thiên Nữ Miếu này?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không sai. Người này có thể là đại địch nguy hiểm nhất của Công Tôn Ngọc Sương này từ khi xuất đạo cho đến giờ.

Lãnh Như Băng nghe vậy thì bất phục trong lòng. Chàng liền hỏi:

—Lẽ nào hắn còn mạnh hơn cả Vương Tích Hương sao?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ mỉm cười nói:

—Vương Tích Hương có thể nói về mưu lược tài trí thì hơn thiệp thân mười lần, nhưng đáng tiếc là nàng ta không biết võ công. Còn kẻ này có cả tài trí lẫn võ công đều thuộc hàng thượng đẳng, có thể nói là cường địch mạnh nhất của chúng ta từ trước tới giờ.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương xem xét bố trí của nơi này có thể đoán ra được tài trí của đối phương, nhưng làm sao biết được võ công của hắn đến đâu?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chỉ cần nhìn cách hắn xuất thủ tối qua thì biết, thủ pháp nhanh như vậy, người có võ công tầm thường tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Cô nương nói không sai chút nào. Đạo lý đơn giản như vậy mà tại hạ cũng không nghĩ ra, thật xấu hổ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Sự thông minh tài trí của mỗi người không khác nhau là mấy, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể nhìn ra thôi mà.

Nàng ngừng lại một chút rồi mới nói:

—Nếu như bọn chúng bị giam cầm ở đây, phải chịu nỗi khổ cô liêu thì chắc đã sớm mất đi bản tính hung hãn, cũng không cấm chỉ người ngoài không được bước vào Thiên Nữ Miếu nửa bước.

Lãnh Như Băng nói:

—Cho là chúng bị giam ở đây đã lâu đi, cũng đâu thể nói chúng sẽ mất đi tính tình hung hãn tàn bạo, đối với nhân gian e rằng còn tràn đầy cừu hận nữa không chừng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Chàng đã tiến bộ không ít đấy!

Lãnh Như Băng gượng cười xấu hổ nói:

—Tại hạ chỉ nói ra những gì mình đang nghĩ thôi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bất luận là nguyên nhân gì, nhưng chắc chắn chúng không thể rời khỏi nơi này được.

Lãnh Như Băng nói:

—Ý của cô nương là... định đi khỏi nơi này?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu nói:

—Nếu như người không phạm đến thiếp thân, thiếp thân cố nhiên sẽ không đụng đến người. Nhưng bọn chúng đã xâm phạm đến thiếp thân rồi, nếu như không để lộ chút bản sắc e rằng sẽ bị chúng khinh lờn. Huống hồ mấy thuộc hạ của thiếp thân đang bị chúng sanh cầm, lẽ nào không cứu chúng ra?

Lãnh Như Băng nói:

—Tình hình địch nhân tạm thời có thể đoán được là như vậy, cô nương định đối phó thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bức bọn chúng phải xuất chiến.

Lãnh Như Băng nói:

—Địch nhân ẩn thân trong mật thất, làm sao bức chúng ra ngoài được?

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Đằng trước lửa thiêu, đằng sau nước dâng, thiếp thân không tin chúng không chạy ra ngoài.

Lãnh Như Băng nói:

—Biện pháp này rất hay.

Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng chàng lại nghĩ: “Nơi đây không có nguồn nước, lại chỉ có hai người chúng ta, hỏa thiêu thủy công, nói ra thì dễ, đến lúc đó chỉ sợ làm không xong mà thôi.”

Công Tôn Ngọc Sương trầm vận công lực, đưa tay đánh một chưởng vào tường đá, rồi cao giọng nói:

—Quả nhiên bên trong vách này rỗng, chúng ta chỉ cần chọc một lỗ ở đây rồi đổ nước vào là có thể bức chúng ra ngoài rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ có bảo kiếm vô cùng sắc bén, chọc thủng tường đá này thì không thành vấn đề.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ đưa tay kéo áo Lãnh Như Băng đi lên đại điện.

Lúc này Lãnh Như Băng đã rút thanh Sâm Thương Kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị phá tường. Chợt thấy Công Tôn Ngọc Sương nhảy vọt lên nóc đại điện, lúc này chàng mới biết thì ra vừa nãy nàng ta chỉ cố ý nói vậy để hăm dọa đối phương. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nóc đại điện chỉ ít cũng cách mặt đất là ba

trượng, tự lượng khinh công của bản thân tuyệt đối không thể nhảy một cái mà lên được, nên trong lòng hết sức do dự. Nhưng thấy Công Tôn Ngọc Sương đã ngồi trên đó không ngừng vẫy tay ra hiệu cho chàng lên, nét mặt lộ vẻ khẩn trương vô cùng. Lãnh Như Băng liền nghiêng răng, vận toàn thân công lực nhảy vọt lên phía trên. Nào ngờ khi sắp đến mái nhà thì chàng đột nhiên cảm thấy khí lực đứt đoạn, thân hình trở nên nặng nề, bắt đầu rơi xuống.

Đúng lúc này, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay chộp lấy tả thủ của Lãnh Như Băng kéo nhẹ một cái, nhắc bổng chàng lên ngồi bên cạnh. Công Tôn Ngọc Sương đưa tay ra hiệu cho chàng đừng nói gì, rồi chậm chậm bước về phía trước.

Lãnh Như Băng cũng đề khí ngưng thần, bước theo sát sau lưng nàng ta. Chàng sợ rằng tiếng bước chân của mình sẽ làm kinh động đến kẻ địch, vì thế mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận.

Bất ngờ Công Tôn Ngọc Sương dừng lại, cúi thấp người xuống quan sát.

Lãnh Như Băng cũng làm hệt như vậy, đưa mắt quét một vòng cảnh vật bên dưới.

Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên hai cánh cửa gỗ bật mở.

Chỗ Lãnh Như Băng đang ẩn thân vừa khéo nhìn ra cánh cửa đó, quả nhiên không thấy có người mở cửa, trong lòng thầm nhủ: “Lại bị Công Tôn Ngọc Sương đoán trúng rồi, cánh cổng này quả là có cơ quan điều khiển.”

Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn sang phía nàng ta, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương vẫn tập trung tinh thần nhìn xuống phía dưới, tựa hồ như không hề quan tâm đến chuyện cánh cửa vừa tự mở ra. Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Lẽ nào nàng ta còn nhìn thấy điểm nghi vấn nào khác?”

Chàng chưa kịp nghĩ ra có gì khả nghi thì bên dưới đã có một người tóc dài quá thắt lưng, thân vận lam y chậm chậm bước ra ngoài cửa lớn.

Lãnh Như Băng chấn động trong lòng, đang định lên tiếng gọi Công Tôn Ngọc Sương thì bên tai đã nghe tiếng nàng ta truyền âm:

—Không được vọng động.

Chỉ thấy lam y nhân bước ra khỏi miếu, nhìn quanh nhìn quất một hồi mới quay người bước vào trong, tiện tay đóng luôn cửa miếu lại.

Lúc này, lam y nhân và Lãnh Như Băng đối mặt với nhau, chàng nhìn thấy gương mặt của hãn không khỏi ngẩn người, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng.

Thì ra lam y nhân tóc dài này có một bộ mặt vô cùng xấu xí, khuôn mặt tựa hồ như bị muôn vạn con chim mổ cho nát bấy, những vết xẹo hồng hồng rải đầy trên mặt, khiến cho nó trở nên lồi lõm vô cùng đáng sợ.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Người này là nam hay nữ cũng khó mà phân biệt được, có lẽ hẳn đã ở trong Thiên Nữ Miếu này đến mấy chục năm rồi.”

Chàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên lam y nhân ngẩng mặt lên, ánh mắt sắc bén rơi vào chỗ hai người đang ẩn nấp. Hắn ta cười lạnh một tiếng rồi nói:

—Các người ẩn thân trên trên nóc đại điện, đừng tưởng lão phu không thể nhìn ra.

Lãnh Như Băng cả kinh, thầm nhủ: “Mục quang của người này thật là sắc bén.”

Nhất thời chưa biết nên ứng phó thế nào thì Công Tôn Ngọc Sương đã lên tiếng:

—Không sai!

Nói đoạn, nàng tung người lao xuống đứng trong sân viện.

Lãnh Như Băng đưa tay khẽ chạm vào Sâm Thương Kiếm, rồi cũng nhảy xuống theo Công Tôn Ngọc Sương.

Lam y nhân đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

—Chính là hai người muốn khiêu chiến với lão phu phải không?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn sang Công Tôn Ngọc Sương, chỉ thấy bộ mặt đẹp đẽ vạn phần của nàng giờ đã trở nên đỏ lòm màu máu, không biết đã đeo mặt nạ da người lên từ lúc nào?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Hãy còn một vị nữa, tại sao lại không lộ diện, lẽ nào quá xấu xí đến độ không dám gặp người đời nữa ư?

Lãnh Như Băng nghĩ lại khi nãy bọn họ ẩn mình trong mật thất, mắng mình là đồ xú bát quái, nào ngờ người này còn xấu xí hơn mình, không nhin được nên cứ tùm tùm cười hoài.

Chỉ nghe Lam y nhân tức giận quát:

—Tuy tuổi nàng đã cao, mái tóc đã bạc, nhưng sắc đẹp của nàng vẫn có thể làm cho mỹ nhân trong thiên hạ phải ghen hờn.

Công Tôn Ngọc Sương cười phá lên nói:

—Người gọi mụ ra đây ta mới tin.

Lam y nhân quét ánh mắt thâm trầm nhìn hai người bọn Lãnh Như Băng một lượt rồi nói:

—Hừ! Hai người cũng chẳng đẹp đẽ hơn lão phu là mấy, để lão phu gọi nàng ra cho các người mở rộng tầm mắt.

Nói đoạn, lão liền cất tiếng gọi:

—Bà à, ra đây cho bọn chúng mở rộng tầm mắt đi.

Lãnh Như Băng thâm nhủ trong lòng: “Thì ra là một đội vợ chồng già, xem ra tình cảm của hai người bọn họ rất là nồng hậu.”

Bên trong không có tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng y phục loạt xoạt, từ trong đại điện một nữ nhân ăn mặc hoa lệ bước ra.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy nữ nhân đó ăn mặc sang trọng, trên đầu cài đầy châu ngọc, quần áo lấp lánh hào quang, không biết là cho chất liệu gì tạo thành. Thế nhưng áo hoa, châu ngọc tuyệt không thể che dấu đi được những hằn tích mà thời gian vô tình đã tạo ra, đó là những nếp nhăn nơi đuôi mắt bà ta.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng nói:

—Bộ áo hoa này đúng là bảo vật vô giá, đám châu ngọc trên đầu bà ta cũng đáng giá đến mười vạn hoàng kim...

Lam y nhân liền tiếp lời:

—Áo hoa, châu ngọc đều để tôn vẻ đẹp của nàng lên mà thôi. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn có thể sánh với Thiên nữ trong đại điện kia.

Công Tôn Ngọc Sương cười phá lên nói:

—Nếu như bà ta trẻ hơn ba chục tuổi nữa thì còn có thể nói có mấy phần tư sắc.

Câu nói này quá lạnh lùng tàn khốc, khiến cả Lam y nhân và nữ nhân ăn mặc hoa lệ đều biến sắc.

Nữ nhân ăn vận hoa lệ liền lên tiếng quát:

—Nữ oa nhi này, lẽ nào người đẹp hơn lão thân sao?

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Bà ta đã tự xưng là lão thân, vậy mà còn không biết tự lượng bản thân mình.

Nữ nhân ăn vận hoa lệ càng thêm tức giận hét lớn:

—Nữ oa nhi không biết cao thấp, hôm nay ta phải dạy cho người bài học mới được.

Nói đoạn đưa tay ra chộp một cái.

Công Tôn Ngọc Sương chỉ khẽ lắc mình đã tránh khỏi một trảo của bà ta.

Nào ngờ nữ nhân ăn vận hoa lệ chộp trượt một cái thì liền dừng lại, không hề tiếp tục truy kích.

Công Tôn Ngọc Sương là nhân vật thế nào, thấy bà ta đang lên cơn thịnh nộ, một kích không trúng thì liền dừng lại, trong lòng không khỏi hoài nghi. Nàng liền đưa mắt nhìn kỹ, thì ra hai chân của nữ nhân hoa lệ bị một sợi xích nhỏ xích chặt vào trong tường, liền động tâm nghĩ: “Thì ra nữ nhân này bị cầm tù ở đây, Lam y nhân là kẻ thâm tình, đã theo đến tận đây cùng bà ta bầu bạn mấy chục năm. Tình nghĩa này thật đáng khâm phục.”

Nàng đang nghĩ ngợi thì Lam y nhân đã nói:

—Phu nhân không cần tức giận, xin hãy về phòng nghỉ ngơi, để ta bắt hai tên nhãi con này cho nàng phát lạc.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Bằng vào bản lĩnh cón con của người ư?

Lam y nhân tức giận hét lớn một tiếng, song thủ liền biến thành trảo chộp tới.

Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy kinh phong mãnh liệt, bàn tay lão chưa tới gần mà đã thấy một ám kinh công tới thì đã biết đối thủ của mình hôm nay công lực cũng không phải hạng vừa. Nàng ta cũng không dám khinh thị đối phương. Thấy chưởng đối phương công tới mãnh liệt như vậy liền khẽ lắc mình một cái, tránh đối đầu chính diện, đồng thời cổ tay lắc nhẹ, chuyển hường chộp lấy uyển mạch của Lam y nhân.

Lam y nhân vội càn thu hồi tả thủ, cùng lúc hữu thủ đánh ra một chưởng nhanh như chớp.

Công Tôn Ngọc Sương liền đề tụ chân khí, tả thủ đẩy mạnh ra, ngạnh tiếp một chưởng này của lão.

Song chưởng chạm nhau, cả hai người cùng lão đảo lùi về sau một bước.

Lam y nhân hơi ngẩn người ra nói:

—Công lực thật hùng hậu, người có dám tiếp thêm lão phu một chưởng nữa không?

Nói đoạn lão hét lớn một tiếng rồi song chưởng cùng kích tới.

Công Tôn Ngọc Sương liền cung tay bắn một đạo chỉ phong vào nhắm vào mệnh môn của Lam y nhân.

Dường như Lam y nhân cũng biết đã gặp phải đại địch, lệ làng thối lùi hai bước, tránh khỏi luồng chỉ phong cương mãnh của nàng. Hai mắt lão sáng rực hàn quang, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh lùng nói:

—«Đàn Chỉ Thần Công», tuyệt học này đã thất truyền nhiều năm, nha đầu người học từ đâu vậy?

Công Tôn Ngọc Sương thấy hấn vừa mở miệng đã đoán được lộ số võ công của mình, trong lòng không khỏi chấn động thâm thúy: “Hấn có thể nhận ra được «Đàn Chỉ Thần Công», xem ra không phải hạng tầm thường, trận chiến ngày hôm nay chắc chắn sẽ vô cùng kịch liệt, nếu nhưng có thể thu phục được lão làm thủ hạ thì có thể được một trợ thủ đắc lực chứ chẳng chơi.”

Tâm niệm chuyển động, liền cười nhạt nói:

—Người có thể nhận ra được «Đàn Chỉ Thần Công» vậy tại sao không biết khó mà rút lui đi?

Lam y nhân tức giận quát lớn:

—«Đàn Chỉ Thần Công» tuy là võ công tuyệt học hiếm có ở đời, nhưng lão phu đây không hề sợ hãi đâu.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Vậy là người tự tìm đường chết.

Trong lòng nàng đã có ý đồ, hy vọng kích động cho Lam y nhân tức giận, khiến hấn toàn lực xuất thủ, sau đó dùng võ công để thu phục hấn làm thủ hạ.

Lam y nhân bực tức hét lên:

—Nha đầu người khẩu khí thật lớn!

Lời vừa dứt thì song chưởng đã liên tục đẩy ra, nhãy mắt đã đánh liên tám chiêu. Tám chiêu này liên hoàn liền mạch, tốc độ nhanh đến độ người ngoài không thể nhìn thấy hướng công kích nữa.

Lãnh Như Băng thấy vậy thâm than: “Chưởng pháp thật lợi hại.”

Công Tôn Ngọc Sương liền khẽ đảo người tránh cả tám chưởng của lão, rồi cười lạnh nói:

—Người đã phục chưa?

Lam y nhân nói:

—«Thất Đầu Hoan Tinh Bộ» là tuyệt học trấn môn của Nam Hải Diệu Âm Am nhưng lão phu cũng chẳng coi ra gì cả đâu.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu, thâm nhủ: “Người này kiến thức thật quảng đại, trong võ lâm giờ có rất ít người được như vậy.”

Nghĩ đoạn liền cất tiếng nói:

—Nếu như ta nhìn không sai thì chưởng pháp người vừa dùng chính là «Kình Thiên Thập Bát Chưởng».

Lam y nhân gật đầu nói:

—Không sai, không ngờ người cũng nhận ra được chưởng pháp của lão phu.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh nhạt nói:

—Không cần người khách khí như vậy. Người thấy «Thất Đầu Hoan Tinh Bộ» của ta và «Kình Thiên Thập Bát Chưởng» của người thứ nào hơn thứ nào?

Lam y nhân đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười dài nói:

—Hai thứ võ công khác nhau hoàn toàn như vậy thì làm sao so sánh được?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Đã nhiều năm nay, lão phu chưa từng gặp phải đối thủ. Hôm nay gặp được tiểu oa nhi người, xem ra cũng xứng cùng lão phu đánh một trận đấy.

Công Tôn Ngọc Sương ra vẻ khinh thị nói:

—Lão bại là cái chắc.

Lam y nhân bị kích nộ, liền tức giận nói:

—Điều đó còn chưa biết.

Công Tôn Ngọc Sương liền chớp thời cơ nói:

—Vậy người có dám đánh cuộc với ta không?

Lam y nhân nghe vậy liền hỏi:

—Đánh cuộc thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như ta lạc bại trong tay người, từ nay sẽ làm nô bộc cho hai người đến hết đời. Còn người, nếu người bại trong tay ta thì thế nào?

Lam y nhân ngập ngừng nói:

—Lão phu...

Đột nhiên lão quay mặt sang phía nữ nhân ăn vận hoa lệ, không nói lời nào.

Chỉ thấy bà ta chậm chậm nói:

—Nếu như thua chúng ta sẽ rời khỏi đây, để lại Thiên Nữ Miếu này cho các người là cùng.

Lam y nhân nghe vậy liền nói:

—Được lắm, vậy cứ theo lời phu nhân đi.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày, mỉm cười nói:

—Dùng rẻ rách để cược lấy áo hoa, hai người không cảm thấy vật cược của mình quá nhẹ sao?

Lam y nhân liền hỏi:

—Vậy ý người thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cần phải công bằng một chút. Nếu như ta thua người thì sẽ làm nô tỳ cho người, còn nếu người thua ta, vậy thì người phải làm nô tài cho ta.

Lam Y Nhân e ngại quay đầu lại nhìn nữ nhân ăn vận hoa lệ hỏi:

—Chúng ta có đánh cược không?

Nữ nhân hoa lệ không trả lời mà hỏi ngược lại lão:

—Người có chắc thắng không?

Lam Y Nhân gật đầu nói như đinh đóng cột:

—Điều này đương nhiên.

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

—Được lắm, vậy chúng ta nhận thêm một nô tỳ cũng được.

Công Tôn Ngọc Sương nghe hai người đối thoại không nhịn được tủm tỉm cười. Nàng quay đầu lại nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Thiếp thân nếu như thu phục được hai lão nô võ công cao cường này, bá nghiệp võ lâm chắc chắn sẽ sớm ngày đạt được.

Lam y nhân đột nhiên dịch bộ, hét lớn một tiếng rồi vung song chưởng ra đánh vào vai Công Tôn Ngọc Sương. Lão ta quát lớn:

—Để lão phu xem «Thất Đầu Hoan Tinh Bộ» và «Đàn Chỉ Thần Công» của người có thắng được «Kình Thiên Thập Bát Chưởng» của ta không?

Nói thì chậm, chứ trong chớp mắt lão đã tung ra liền tám chưởng.

Công Tôn Ngọc Sương cũng giở thân pháp kỳ ảo tuyệt luân né tránh chưởng phong của Lam y nhân, tả thủ liên tục búng ra những đạo «Đàn Chỉ Thần Công», nhằm vào yếu huyệt của đối phương bắn tới.

Lam y nhân kia chỉ dùng đúng «Kình Thiên Thập Bát Chưởng», còn Công Tôn Ngọc Sương thì chuyên dùng «Đàn Chỉ Thần Công», cả hai người đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, quyết không dùng đến loại võ công khác để đối địch.

Lãnh Như Bằng nhìn hai người đánh nhau đến gần cả người, tuy họ sử dụng hai loại võ công để đánh với nhau, nhưng biến hoá vô cùng kỳ diệu.

Chưởng pháp «Kình Thiên Thập Bát Chưởng» của Lam y nhân tuy chỉ có mười tám chiêu, nhưng khi sử dụng thì biến hóa muôn hình vạn trạng, chiêu nào cũng không giống chiêu nào.

Đây quả là một trường quyết đầu hãn thế trong võ lâm khiến cho Lãnh Như Bằng xem đến xuất thần, hai mắt không rời khỏi trận ác đấu.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt hai người đã đấu với nhau hơn trăm chiêu, nhưng cục diện vẫn ở thế bất phân thắng bại.

Lam y nhân liên tiếp đánh ra ba chiêu, bức lùi Công Tôn Ngọc Sương một bước, xong bản thân cũng tự lùi lại hai bước chứ không tiếp tục truy kích, rồi quát lớn:

—Dừng tay.

Công Tôn Ngọc Sương liền dừng lại, bản thân cũng lùi lại hai bước hỏi:

—Có chuyện gì?

Lam y nhân nói:

—Chúng ta cứ đánh nhau thế này, chỉ sợ không biết đến bao giờ mới phân được thắng phụ?

Công Tôn Ngọc Sương liền hỏi:

—Ý của các hạ thế nào?

Lam y nhân nói:

—Võ công của lão phu không chỉ có «Kình Thiên Thập Bát Chưởng», người cũng không phải chỉ biết có «Thất Đầu Hoan Tinh Bộ» với «Đàn Chỉ Thần Công». Chúng ta cứ tận hết sở năng, đánh một trận cho thật thống khoái đi. Đã mấy chục năm nay lão phu chưa được đánh một trận thống khoái như vậy rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm, cứ theo ý của lão đi.

Lam Y Nhân ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

—Thống khoái! Thật là thống khoái! Không ngờ một nữ oa nhi như người mà cũng có mấy phần hào khí!

Đột nhiên lão gầm vang một tiếng, đánh ra một chưởng.

Công Tôn Ngọc Sương liền phát mạnh tả thủ, bắn ra hai chỉ nhằm vào mệnh môn của Lam y nhân.

Lam y nhân khẽ rùn tay, thu hồi chưởng thế, hét lớn một tiếng, tả thủ lại đánh ra một đạo phách không chưởng.

Mỗi lần lão xuất chưởng đều phải gầm lên một tiếng, chưởng phong cương mãnh cộng thêm tiếng gầm tràn trề nội lực của lão khiến y phục của Lãnh Như Băng và nữ nhân hoa lệ bay phần phật phần phật.

Lãnh Như Băng thầm nhủ trong lòng: “Chưởng phong của lão già này hùng hậu cương mãnh vô tỷ, thật hiếm thấy trong võ lâm, tuy nhiên sử dụng chưởng pháp như vậy rất hao tổn nội lực, chỉ sợ lão không duy trì được bao lâu nữa.”

Công Tôn Ngọc Sương dường như không muốn ngạnh tiếp chưởng lực của Lam y nhân, song thủ thi triển «Đột Huyết Đoạn Mạch Thủ Pháp», bức cho chưởng thế của Lam y nhân đánh ra được giữa chừng thì phải thu lại.

Một trường quyết đấu giữa sự xảo diệu và sự cương mãnh, giữa chỉ pháp nhanh như điện của Công Tôn Ngọc Sương với chưởng lực hung ác tuyệt luân của Lam y nhân, cộng thêm tiếng hét đỉnh tai nhức óc của Lam y nhân, tạo thành một bức tranh chiến đấu vô cùng kịch liệt, muôn phần hiếm ác. Chưởng pháp của Lam y nhân vạn phần hung hiểm, chỉ cần Công Tôn Ngọc Sương trúng phải một chưởng ắt sẽ vong mệnh đương trường, nhưng chỉ pháp của nàng cũng huyền ảo vô song, chiêu nào chiêu nầy đều phong kín chưởng lực của Lam y nhân.

Trong nháy mắt, Lam y nhân đã đánh ra hơn một trăm chưởng, Công Tôn Ngọc Sương cũng chặn lại hơn một trăm chưởng của lão. Nhưng tiếng thét của lão ngày càng đinh tai nhức óc, chưởng phong càng đánh càng mãnh liệt, tựa hồ như lão có nội lực vô cùng vô tận vậy.

Song phương ác đấu hơn hai trăm chiêu, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng hét:

—Cẩn thận!

Chỉ pháp của nàng đột nhiên biến hóa, tả chưởng hữu chỉ, triển khai phản kích. Nàng dùng chỉ pháp nhanh như điện chặn lấy chưởng pháp cương mãnh của Lam y nhân, sau đó tả thủ nhân thế kích ra một chưởng. Một chưởng này của nàng tựa hồ như không có gì lợi hại, cũng không nghe tiếng chưởng phong mãnh liệt như Lam y nhân, ấy vậy mà có thể bức Lam y nhân liên tiếp thối lùi mấy bước.

Lãnh Như Băng đứng bên cạnh quan chiến cũng phải thầm khen: “Võ công của Công Tôn Ngọc Sương quả là không thể tưởng tượng nổi, nếu như hôm nay nàng ta thu phục được đôi phu phụ lai lịch bất minh, võ công đặc dị này thì chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh, võ lâm lại có thêm hai đại sát tinh.”

Chàng đang suy nghĩ thì đột nhiên nữ nhân ăn vận hoa lệ kia nói:

—Ê, xú tiểu tử, ngươi có dám động thủ với lão thân không?

Lãnh Như Băng ngẩng đầu lên nhìn bà ta một cái dòi:

—Bà muốn khiêu chiến với tại hạ?

Nữ nhân hoa lệ nói:

—Trong đại điện Thiên Nữ Miếu này chỉ có bốn người chúng ta, hai người đang đánh nhau rồi, ta không khiêu chiến với ngươi thì khiêu chiến với ai?

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Lão già áo lam kia võ công cao cường như vậy, khẳng định mục già này cũng không kém. Nhưng nếu như Lãnh Như Băng ta không đáp ứng lời khiêu chiến của một nữ nhân thì thật là mất mặt, hôm nay dù có phải chết ở nơi này cũng không thể khiến hấn tướng mình khiếp nhược.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lạnh lùng nói:

—Chúng ta đấu thế nào?

Nữ nhân hoa lệ nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

—Quyền chưởng binh đao, ngươi cứ tùy tiện chọn một thứ.

Lãnh Như Băng nói:

—Sử dụng binh đao thật là hung hãn quá đi, chúng ta tỷ đấu quyền chưởng, người thấy thế nào?

Nữ nhân hoa lệ liền gật đầu nói:

—Được lắm, chúng ta cũng đặt cược một ván chứ?

Lãnh Như Băng nghe vậy thì than thầm: “Hồng rồi, ta làm sao có thể đặt cược với mục ta chứ? Chỉ cần võ công của mục bằng nửa Lam y nhân kia là ta đã không còn cơ hội thắng nữa rồi.”

Trong lòng tuy lo lắng, nhưng ngoài miệng chàng vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi:

—Đánh cược cái gì?

Nữ nhân hoa lệ mỉm cười nói:

—Chúng ta đánh cược một trận khác thì thật là phiền phức, thôi thì theo bọn họ làm một cuộc liên hoàn đồ đi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Thế nào gọi là liên hoàn đồ?

Nữ nhân hoa lệ liền giải thích:

—Chúng ta đánh cược dựa vào sự thắng bại của hai người kia. Nếu như lão già thua, ta cũng thua. Hai người chúng ta cũng bại trong tay các người thì chúng ta thua mới tâm phục khẩu phục.

Bà ta ngừng lại một chút rồi quay sang nhìn Công Tôn Ngọc Sương và Lam y nhân đang quyết đấu nói:

—Nếu như nữ oa nhi kia lạc bại, người cũng bại trong tay lão thân, tự nhiên cả hai người cùng thua, làm nô làm tỳ cho chúng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nếu như mỗi bên thắng một thì sao?

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

—Nếu như ta thắng người, nhưng đương gia nhà ta lại thua nữ oa nhi kia hoặc ngược lại, đồ ước coi như hủy bỏ, nếu như muốn đánh cược tiếp thì sẽ định lại sau.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Không được, chúng ta đánh cược là chúng ta đánh cược, không liên quan đến người khác.

Trong lòng chàng không chắc thắng được nữ nhân ăn vận hoa lệ nên cũng không dám mở miệng nhận lời.

Nữ nhân hoa lệ cười lạnh một tiếng nói:

—Nam tử hán, đại trượng phu mà không có chút hào khí nào cả.

Thì ra mục ta đã sớm nhìn ra cục diện trận đấu giữa Công Tôn Ngọc Sương và Lam y nhân, trượng phu của mục sớm đã vào thế hạ phong, nên mới nghĩ đến Lãnh Như Băng, định dùng kế để giải mối nguy trước mắt.

Lãnh Như Băng bị mục kích bác, mày kiếm trợn ngược nói:

—Phu nhân, bà cho rằng tại hạ sợ bà sao?

Nữ nhân hoa lệ cười khẩy nói:

—Điều đó người còn phải hỏi sao?

Lãnh Như Băng tức giận gằn giọng quát:

—Nói bậy!

Lời vừa dứt thì song chưởng đã đẩy ra.

Nữ nhân hoa lệ liền hươ tay chặn lấy chưởng này của chàng, miệng vẫn hỏi:

—Người có đánh cược không?

Lãnh Như Băng quát:

—Chúng ta dựa vào võ công mà quyết chiến sinh tử, kẻ mạnh sẽ sống sót, không cần đánh cược gì cả.

Nói đoạn hay tay lại đẩy mạnh ra hai chưởng.

Nữ nhân hoa lệ khẽ lắc mình một cái, tránh khỏi hai chưởng của chàng, rồi lạnh lùng nói:

—Là người tự chuốc khổ vào thân đấy.

Mục vừa nói vừa đẩy ra hai chưởng.

Lãnh Như Băng tuy bị kích nộ, nhưng vẫn còn một chút tỉnh táo. Chàng thầm nhủ: “Võ công của mục này chỉ sợ không kém lão già kia là bao nhiêu, không thể để mục ta chiếm thế chủ động.”

Chủ ý đã quyết, chàng liền huy động song chưởng liên tiếp đánh ra.

Nữ nhân hoa lệ kia cũng toàn lực xuất thủ, cùng Lãnh Như Băng quyết đấu một trận long trời lở đất.

Trong nháy mắt, hai người đã đấu được bốn năm chục hiệp.

Mới đầu, nữ nhân hoa lệ chỉ giữ thế thủ, nhưng sau bốn năm chục hiệp thì bắt đầu triển khai phản kích, chưởng thế liên miên, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Lãnh Như Băng bị ép bức đến độ không thể hoàn thủ, từ thế chủ công biến thành phòng bị. Chàng miễn cưỡng đánh thêm chục hiệp nữa thì nữ nhân hoa lệ đột nhiên biến chiêu, trở nên vô cùng hiểm ác. Lãnh Như Băng không những không thể hoàn kích mà còn bị bức đến độ khốn đốn tay chân.

Đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm của Công Tôn Ngọc Sương truyền đến tai chàng:

—Lãnh huynh, lùi lại ba bước, hai chân mụ bị xích chặt vào tường, chỉ cần huynh lùi đến giới hạn của mụ, mụ ắt không thể làm gì được lâm huynh, cử động cũng không còn linh hoạt, mười phần võ công chắc chắn giảm đến năm phần.

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Bất kỳ chuyện gì cũng nếu như đào sâu suy nghĩ cũng trở nên hết sức đơn giản. Ta và nàng ta cùng vào Thiên Nữ Miếu, cùng thấy mụ già này bị xích vào tường, vậy mà sao ta không nghĩ ra điểm này nhỉ?”

Nghĩ đoạn liền nhảy vọt về phía sau ba bước.

Nữ nhân kia dường như cũng đoán được dụng tâm của Lãnh Như Băng, liền sử dụng kỳ chiêu để ngăn chàng lại. Hữu thủ đánh ra một chưởng, tả thủ biến thành trảo chụp mạnh vào Lãnh Như Băng nhanh như điện.

Lãnh Như Băng liền sử dụng một chiêu «Khổng tước khai bình», chặn lại chưởng thế của mụ, đồng thời dậm mạnh chân xuống đất lùi lại nửa bước tránh thế chụp.

Nào ngờ, ngũ trảo của mụ đột nhiên duỗi là, năm đạo chỉ phong xé gió lao vun vút vào cánh tay trái của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng cảm thấy nhói lên một cái, biết chuyện chẳng lành, liền đề khí nhảy lùi lại năm bước.

Nữ nhân hoa lệ kia bị dây xích xích chặt vào tường, nên không thể tiếp tục tấn công Lãnh Như Băng nữa.

Đúng vào lúc Lãnh Như Băng bị mụ ta đả thương thì Công Tôn Ngọc Sương và Lam y nhân cũng phân thắng phụ.

Lam y nhân ho liên mấy tiếng, liên tục thối lùi ba bước, lão đảo một hồi mới đứng thẳng lại được.

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi hỏi:

—Các hạ nhận thua rồi chứ?

Lam y nhân đỏ mặt, ngẩng đầu lên thở dài một tiếng nói:

—Lão phu nhận thua rồi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Kỳ thực võ công chúng ta cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, ta cũng chỉ thắng lão một chiêu.

Nàng muốn thu phục đối phương làm thủ hạ nên ngữ khí đột nhiên biến đổi.

Nữ nhân hoa lệ kia thấy vậy liền nói:

—Người đả thương dương gia nhà ta, ta cũng đả thương trượng phu của người, cuộc đấu của chúng ta hôm nay coi như là hòa.

Lãnh Như Băng cảm thấy mấy chỗ huyết đạo trên cánh tay đau đớn khôn tả, nhưng vẫn tức giận quát:

—Người nói năng lung tung gì vậy?

—— o0o ——